

Sygn. akt III KK 279/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Jan Bogdan Rychlicki (sprawozdawca)
SSN Andrzej Ryński

Protokolant Jolanta Włostowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jolanty Rucińskiej
w sprawie H. M.
obwinionego z art. 92 § 1 k.w. i innych
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 24 listopada 2016 r.,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w B.
z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt XIV W .../16,

**uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B..**

UZASADNIENIE

Komisariat Policji B. w dniu 6 kwietnia 2016 r. złożył do Sądu Rejonowego w B. wniosek o ukaranie H. M. obwinionego o to, że:
„1. w dniu 05 lutego 2016 roku ok. godz. 12:38 w B., na ul. U. 75, kierując pojazdem marki Renault Scenic, podczas wyjeżdżania z drogi wewnętrznej nie zastosował się do znaku drogowego pionowego C-9 „nakaz jazdy z prawej strony znaku” i

wjechał na pas ruchu przeznaczony dla kierunku przeciwnego”, tj. o czyn z art. 92 § 1 k.w. w zw. § 35 ust. 2 pkt 9 Rozporządzenia Rady Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych, 2. w dniu 05 lutego 2016 r. ok. godz. 12:39 w B., na ul. U. ok. 300 m od skrzyżowania z ul. J., kierując w/w pojazdem na drodze dwujezdniowej pomimo obowiązku jechał po lewej jezdni pasem przeznaczonym dla kierunku przeciwnego, czym zmusił kierującą pojazdem marki Mazda 323 do gwałtownego hamowania i zmiany pasa ruchu z lewego na prawy w celu uniknięcia zderzenia, w wyniku czego kierująca Mazdą uderzyła w pojazd marki BMW, który poruszał się prawym pasem ruchu. Czynem swym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 16 ust. 2 Ustawy Prawo o ruchu drogowym, 3. w dniu 05 lutego 2016 r. około godz. 12:40 w B., na ul. U., skrzyżowanie z ul. J. nie zastosował się do znaku drogowego poziomego P-3 „linia jednostronnie przekraczalna”, tj. o czyn z art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 86 ust. 4 Rozporządzenia Rady Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych”.

Na podstawie art. 58 § 1 i 2 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (dalej k.p.s.w.) ww. jednostka Policji wniosła o wymierzenie obwinionemu kary grzywny w wysokości 400 zł.

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem nakazowym z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt XIV W .../16 obwinionego H. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 86 ust. 4 Rozporządzenia Rady Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych (czyn z pkt. 3 wniosku) i za to na podstawie art. 92 § 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 zł oraz obciążył go kosztami postępowania i opłatą.

Zgodnie z treścią art. 504 § 2 k.p.k. nie sporządzono uzasadnienia wyroku.

Powyższy wyrok, wobec niezłożenia sprzeciwu uprawomocnił się w dniu 19 maja 2016 r.

W dniu 25 lipca 2016 r. z zachowaniem ustawowego terminu, kasację na niekorzyść H. M. od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w B. z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt XIV W .../16 wniósł Prokurator Generalny.

Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego (art. 504 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.s.w. i w zw. z art. 93 § 2 k.p.s.w.) poprzez zaniechanie zawarcia w wyroku nakazowym rozstrzygnięcia o odpowiedzialności obwinionego w zakresie wszystkich wykroczeń wskazanych we wniosku o ukaranie.

Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B..

Sąd Najwyższy rozważył.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna.

Zgodnie z treścią art. 504 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k., w zw. z art. 94 § 1 k.p.s.w. wyrok nakazowy powinien zawierać dokładne określenie czynu przypisanego przez sąd obwinionemu, ze wskazaniem zastosowanych przepisów ustawy karnej, oraz wymiar kary i inne niezbędne rozstrzygnięcia. Wyrok nakazowy jest wyłącznie wyrokiem skazującym.

Tymczasem zaskarżony kasacją wyrok w części dyspozytywnej zawiera jedynie rozstrzygnięcie, co do jednego czynu objętego wnioskiem o ukaranie obwinionego, w którym określono kwalifikację prawną czynu przyjętą w pkt. 3 wniosku oraz wymiar kary grzywny w kwocie 500 zł. Natomiast brak jest dokładnego określenia w zakresie przypisania obwinionemu czynów z punktu 1 i 2 wniosku oraz wymiaru kary, co stanowi rażące i mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia obrazę art. 504 § 1 pkt. 4 i 5 k.p.k. Zaniechanie przez sąd *meriti* rozpoznania pozostałych czynów opisanych w pkt 1 i 2 wniosku *in concreto* stanowi uchybienie, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

W związku z tym w uwzględnieniu kasacji Prokuratora Generalnego należało uchylić zaskarżony wyrok i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B. celem prawidłowego rozpoznania wniosku o ukaranie obwinionego H. M.